Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 22 (652) * joi 29 mai 1958 * 8 pag. 30 bani

DRAGI CITITORI,

CU PRILEJUL ZILEI DE 1 IUNIE, CIȚIVA PRIETENI DE-AI VOȘTRI MAI MARI AU ȚINUT SĂ VĂ FELICITE... BINEÎNȚELES, FIECARE ÎN FELUL SĂU!

★ ★

Muncitorul fruntaș BERTEA IANCU din secția forjă a uzinelor „Steaua roșie" din București, vă spune cîteva cuvinte pe care e bine să nu le uitați...

Alături de ceilalți părinți și oameni ai muncii, țin și eu să vă string mina și să vă felicit, astăzi, de 1 Iunie, ziua voastră, Ziua Internațională a Copilului. Mă bucur din toată inima cînd vă văd trăind fericiți, veseli — și sînt mulțumit de hărnicia cu care învățați și activați în organizația voastră pionierească.

Știu că în clipa de față mulți dintre voi aveți, în afara bucuriilor ce vi le dăruie 1 Iunie, și unele griji: examenele, alegerea profesiunii...

În privința examenelor, dragii mei, aș vrea să vă spun că n-aveți de ce vă teme: dacă știți că ați muncit serios în timpul anului, că ați învățat bine, atunci, fruntea sus! Iar în privința alegerii profesiunii, ce să vă spun... Am împlinit de mult două decenii de cînd sînt fierar — și totuși, dacă ar fi să-mi aleg încă odată profesiunea, tot pe ușa secției forjă aș intra!

★

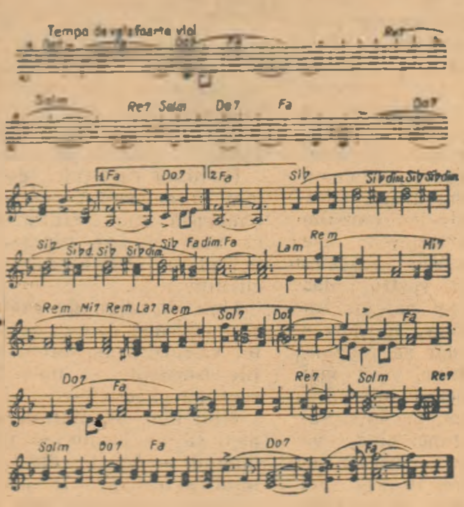
În continuare, are cuvîntul poeta NINA CASSIAN...

Urări în zece versuri greu se fac.
Dar cînd de-un lucru te apuci cu drag,
E totuși, lesne: Scumpii mei copii,
Intîmpin, iată, mîndra voastră zi...
...Cu-ndemnuri?... Cu povețe?... Nu. Știți bine
și singuri, uneori, ce se cuvine
Doar dragostea-mi o-ndrept spre voi, ușor,
Ca pe-un buchet de flori, multicolor,
Să se aline-n dulcea lui răcoare
Obrajii voștri-nfierbîntați de soare.

Compozitorul **ELLY ROMAN** vă adresează un salut... muzical, însoțindu-l cu aceste cuvinte:

Dragi copii, vă închin vouă, de ziua voastră, acest mic vals și aș fi fericit să știu că v-a plăcut, că-l cîntați, că-l dansați.

Nu m-aș supăra deloc dacă cineva dintre voi i-ar face cuvinte, astfel încît să-l puteți cînta și din gură!

Și acum, dăm cuvîntul unuia dintre cei mai buni prieteni ai voștri, profesorul **NICOLAE SAFTU**:

„DRAGII MEI,

De ziua voastră, vă doresc să fiți la fel de veseli și pricepuți ca „Drumeții veseli" pe care-i ascultați duminica la Radio și vă acord ...25.000 de puncte, să vi le împărțiți între voi cum credeți de cuviință!"

Pictorița FLORICA CORDESCU vă urează, prin intermediul penelului ei, o vacanță plăcută și folositoare.

De ziua ta...

VEGHE

Am văzut migdalii cu miresme, din sud,
Încărcați de floare ca niște salbe;
Am văzut și pinii din țara nopților albe,
Legănîndu-și podoaba sub vîntul zălud.
Iară vișinul pui care-mi crește-n livadă
Ochii mei și orbi ar ști să-l mîngîie și să-l vadă.

Oamenii spun: orișice ram de-ai cresta
Tot albă, tot tristă va picura
Aceeași mărgică de sevă, suită din el.
Fiindcă arborii tineri ai lumii au tristețea la fel.

Pe cărările lumii mi-au surîs mulți copii,
Prin pînza anilor, cusută cu fluturi.
Unii aveau ochi de migdală și obraji arămii,
Unii chipul și ochii ca apa curată din ciuturi.
Iar aici, lîngă piept, cu obrazul cuminte, de nea,
Îmi ești tu, puiul cuibului, viața mea.

Oamenii spun: de s-ar aprinde iarăși zările
Și moartea de-ar înveli iar țărîna și mările
Ar fi plînsul copiilor unul: seceta lumii.
Oamenii însă veghează în calea furtunii.

Vasile Mănuceanu

DE LA VOI PENTRU VOI

Bunica

Stau la geam, privesc afară,
E-nceput de primăvară,
Pe cărarea însorită,
Vine-agale-o bătrînică.

E bătrîna care vine
La nepoţii ei s-aducă
Jucării şi voie bună
Şi colaci cu miez de nucă.

Eu mă duc, îi ies în cale,
O întreb de bătrîneţe...
Ea, voioasă, îmi răspunde
Că-i frumoasă bătrîneţea
Cînd nepoţii te ascultă...

TOADER MIHAI
cl. a V-a
Şcoala medie mixtă nr. 11
Roşiorii de Vede

Deşteptarea primăverii

Din somnu-i lung şi tainic, tresare primăvara,
E timpul să aţinte iar florile-n grădină,
E timpul să pornească şi să colinde ţara,
Să readucă iarăşi a soarelui lumină.

Pe umeri îşi aruncă mantia înflorită,
In mînă prinde mica baghetă fermecată,
Cu paşi sprinţari danseazã pe loc, apoi grăbită
Colindă cîmpul, codrul, se pierde-n ţara toată.

Şi cîntă primăvara un imn de veselie,
Flori mîndre o urmează şi ciocîrlii o-ngînă.
Iar vîntu-i duce cîntul departe în cîmpie,
Să ştie-ntreg văzduhul că iarăşi e stăpînă.

Zbor fluturii sub cerul albastru ca şi marea,
Prin iarbă greieraşii se cheamă: cri, cri, cri.
Ce veselă-i cîmpia şi cît cuprinde zarea
Răsună chiot, larmă şi jocuri de copii!

MOSESCU SANDU DORU
cl. a VI-a D.
Şcoala medie „Mihai Viteazul" Ploeşti

MUZEUL CASTELULUI BRAN

PREJMEREANU ELENA
cl. a VII-a com. Bran — reg. Stalin

COADA IEPURAŞULUI

Merg tăcută prin pădurea plină de zvonuri minunate, alături de moş Dumitru, ciobanul.

Deodată, din marginea drumului sare un iepure. Pufos, cu urechile lungi, ciulite, şi cu ciotul de coadă ca un canaf, dispare ca fulgerul în desiş. Moş Dumitru se uită după el şi rîde. Il privesc mirată.

— De ce rîzi, moşule?

El nu răspunde şi mă întreabă:

— Dumneata ai văzut iepurele ăla de gonea aşa de iute? D-apoi cred că l-ai văzut. D-apoi nu te supăra matale da' ştii de ce li-i coada scurtă?

Eu tac şi el îşi răspunde singur:

— Ei, apoi vezi că nu ştii? Eu ştiu şi de-i vrea ţi-oi spune şi matale.

Moş Dumitru se aşează pe un trunchi de copac şi tacticos îşi umple luleaua, îşi caută amnarul. Şi toate astea numai pentru a-mi aţîţa curiozitatea.

In sfîrşit, moşul pufăie de cîteva ori şi începe:

— Amu cică de mult, la începutul începutului, neamul iepuresc avea o coadă mare, frumoasă, cam ca a veveriţei. Acu' iepuroaica mergea mai toată ziua după treburile ei iar puii rămîneau de capul lor. Mama lor îi dăscălea cu poveţe în fiecare zi şi le spunea să stea în culcuş să se ferească de fiinţele acelea care umblă numai pe picioarele dindărăt şi să nu se depărteze de culcuş căci pădurea e plină de capcanele lor.

Da' copiii ca copiii, mai mult nu ascultau decît ascultau şi ce le intra pe o ureche le ieşea pe ailaltă.

Aşa că, într-o zi, unul din iepuraşi mai neastîmpărat dă peste o capcană. Minunat de aşa drăcie ascunsă în iarbă, se tot învîrte în jurul ei şi o atinge cu coada cea lungă şi stufoasă. Capcana, haţ! se întinde şi-i prinde bunătatea de coadă. Bietul iepuraş! Incercă el în toate felurile să scape, dar nu-i chip. Şi începe a se căina de răsuna pădurea de vaietele lui şi se opinteşte straşnic cu picioarele, doar, doar o scăpa. Vietăţile pădurii se strîng toate în jurul lui şi unele îl dojenesc că a fost neascultător, altele rîd de el, altele îi dau sfaturi cum să încerce să scape, după cum e felul fiecăruia. Iepuraşul, bietul de el, încerca în toate chipurile să scape, dar ţi-ai găsit! Blestemata de capcană nu voia să-i dea drumul şi pace. Atunci maică-sa îl apucă de urechi, care şi ele erau mici şi potrivite şi începe şi ea să tragă din toată inima.

Şi iacătă că deodată iepuraşul se simte liber şi, bucuros, o ia la sănătoasa. Un hohot mare de rîs cutremură pădurea. Toate vieţuitoarele îi strigau prăpădindu-se de rîs: „Ce urechi! Ce picioare! Ce coadă!

Ce se întîmplase oare? Coada, frumoasa lui coadă rămăsese în dinţii capcanei; picioarele dindărăt se lungiseră de atîta opinteală, iar urechile se făcuseră mari de tot de cît trăsese maică-sa de ele.

Bietul iepuraş, văzîndu-se batjocura pădurii, o luă la goană spre casă ruşinat foarte. Şi de atunci a rămas el aşa de ruşinos de o ia iute la picior de cum zăreşte sau simte o vietate în preajmă.

Mulţumesc moşului pentru poveste şi o luăm şi noi la drum.

Pădurea rămîne în urmă, tăcută şi plină de vrajă.

IONESCU ANCA
cl. a VI-a Şc. de fete nr. 70
Bucureşti

SUCCES COPII!

Nu toţi şcolarii aşteaptă aceste zile de sfîrşit de an cu acelaşi entuziasm, cu acelaşi curaj, deoarece unii n-au siguranţa reuşitei la examen. Aş vrea ca această scrisoare să fie citită de cît mai mulţi elevi şi ei să-mi asculte sfaturile ca fiind din partea unui prieten mai mare, care doreşte ca fiecare dintre voi să obţină rezultate cît mai frumoase. Să faceţi din examene o sărbătoare, este primul îndemn pe care vi-l adresez. Consider că acest îndemn e destul de întemeiat. Gîndiţi-vă numai la comisiile care vă vor examina. Ele sînt alcătuite din învăţătorii şi profesorii voştri, alături de care aţi parcurs întregul an şcolar. Ei doresc ca fiecare şcolar să răspundă cît mai bine, cît mai frumos. De aceea întrebările vor fi clare, pe înţelesul elevului şi, atunci cînd va fi nevoie, vor fi puse întrebări ajutătoare, în aşa fel ca cel examinat să fie scos din încurcătură. Vă amintesc de toate acestea pentru că unii aveţi emoţii, lucru care dăunează la examen. Nu trebuie să fiţi emoţionaţi. Anul trecut, unul dintre elevii mei (Creţeanu Toma) mi-a făcut o surpriză puţin cam neplăcută. Bineînţeles, asta a fost la început. Pe Creţeanu îl cunoşteam ca pe un elev bun, silitor şi chiar sigur de el. Cînd a trebuit să răspundă însă, băiatul s-a intimidat.

— Ce s-a întîmplat, Creţeanu? l-am întrebat atunci. Aminteşte-ţi numai că la problema aceasta mi-ai răspuns foarte bine în clasă. Şi iată, de faţă sînt doar profesorii cu care ai învăţat zi de zi tot timpul anului!...

Creţeanu m-a privit atunci cu ochi mari şi a zîmbit. A stat puţin pe gînduri, apoi s-a înfipt mai zdravăn pe ambele picioare, aşa cum făcea de obicei în clasă, cînd era ascultat, şi a început să rezolve problema. Emoţia îi trecuse.

Feriţi-vă de fiţuici, de copiat şi de suflat. Acestea dăunează unui rezultat bun şi, mai ales, vă pătează onoarea, vă învaţă să fiţi necinstiţi.

Unii, în ajun de exam[en] sînt cuprinşi de panică [şi] tot văicăresc. Işi adună cărţile morman şi nu-şi mai scot nasul din ele.

Nu-i bine în ajun de examen să ne jucăm, să ne odihnim — fireşte, după ce totul a fost pus la punct.

Copii, examenele sînt sărbătoarea voastră, ziua cea mai frumoasă, cînd arătaţi celor care se străduiesc pentru voi, părinţi şi profesori, că sînteţi demni de încrederea lor şi mîndri că aveţi prilejul de a le arăta ce ştiţi.

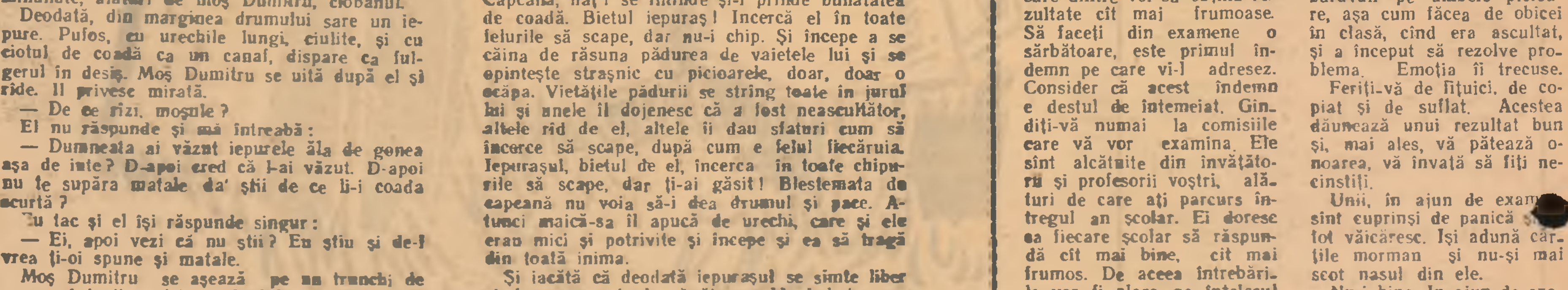
Păşiţi cu încredere la examene.

Eu vă doresc mult, mult succes!

POPESCU GHEORGHE
director
Şcoala de 7 ani — Moroeni, raionul Pucioasa

OTTO CEL VESEL

povestire de AL. OVIDIU ZOTTA
IMAGINI C. MĂLIN

Toată lumea va petrece

Toţi sărbătoresc ziua de 1 Iunie. Da, da, ştiaţi asta? Şi cei mici, mici de tot, de la grădiniţă şi cei mai mărişori, şcolarii şi pionierii, şi cei mari, mari de tot, părinţii şi profesorii... Lucrurile acestea le-am aflat la Gorgani, un sat din regiunea Piteşti, unde există o grădiniţă, o Şcoală de 4 ani şi apoi părinţi, profesori, directorul şcolii... Ca peste tot... Numai că aci, fiecare în parte... Dar mai bine să vă povestesc pe îndelete ce pregătesc...

* *

...cei mici pentru cei mărişori

E clar ca bună ziua cine sînt „cei mici", nu? Cei de la grădiniţă. Cei „mărişori" sînt pionierii şi şcolarii de la Şcoala de 4 ani... Iar băieţaşul acesta mititel, dar inimos, e Sandu: Sănducu i se spune la grădiniţă. „Vreau să fiu şofer" recită Sănducu. Maşina e o jucărie. Şi iată că a pornit la drum, duduind şi claxonind de zor. „Stai, Sănducu, stai! — strigă după el o răţuşcă încălţată cu pantofiori roşii. — Ai să calci pe cineva!" Sănducu nu se teme. E şofer bun şi vrea să ajungă cu maşina pînă la Moscova. Pricepeţi, cred, că toate acestea se întîmplă într-o poezie pe care o va spune Sănducu la serbarea de 1 Iunie, la care cei mici au poftit pe pionieri şi şcolari. E o prietenie veche între grădiniţă şi şcoală. Pionierii vin şi se joacă cu ei, le spun poveşti frumoase şi le aduc daruri. Cei mici le-au pregătit o surpriză: piesa „Mălina şi cei trei ursuleţi". Aşa că o să fie frumos de 1 Iunie la ei.

...cei mărişori pentru cei mici

...Şi cei mărişori se pregătesc de vizită. De, cînd eşti poftit undeva, îţi pui hainele cele mai frumoase... Dar aici nu-i vorba numai de asta. In taină, pionierii au pregătit daruri: paturi pentru păpuşi, şerveţele pentru măsuţe, lopăţele tocmai bune să te joci cu ele în nisip, roabe, dulăpioare şi multe alte minunăţii. Pentru asta au muncit mulţi pionieri şi şcolari; dar cele mai multe şi mai frumoase daruri le-au lucrat Dumitrescu dintr-a IV-a, Ciobotoiu şi Ilie (din aceeaşi clasă), precum şi verişoarele Cîrjan, din clasa a II-a. Aşa că oaspeţii se vor duce în vizită cum se cuvine. Bucurie pentru bucurie!

...cei mari pentru toată lumea

Despre asta ştie tovarăşul Drăghia, directorul şcolii, pentru că şi el face parte dintre „cei mari", laolaltă cu comitetul de părinţi, cu tovarăşii de la organizaţia de partid şi U.T.M., de la Sfatul popular... Ştiţi ce se va întîmpla după ce darurile vor fi înmînate şi după ce oaspeţii vor vedea spectacolul „Mălina şi cei trei ursuleţi"? Nu ştiţi. Am să vă spun tot eu. „Cei mari" o să-i poftească la Căminul cultural şi pe cei mici, şi pe cei mărişori. Iar acolo va avea loc o masă comună, ca în zi de sărbătoare, cu dulciuri, cu bomboane, aşa, pe gustul tuturor. Iar după aceea, va urma un carnaval pe cinste. Vă închipuiţi cine a organizat carnavalul: unitatea de pionieri. Şi-o să fie dans, şi muzică, şi glume, şi jocuri.

Aşa că de 1 Iunie, la Gorgani toată lumea va petrece: şi cei mici, mici de tot de la grădiniţă şi cei mai mărişori, pionierii şi şcolarii, şi cei mari, părinţii, profesorii etc.

A. WEISS

Orăşelul copiilor

In Cişmigiu, a fost înălţat un „orăşel al copiilor". La umbra mestecenilor şi a fagilor seculari, se adăpostesc mulţime de palate, mari de-o şchioapă, pline cu cărţi, dulciuri, jucării, vată de zahăr, puşti adevărate pentru tragere la tir. Intr-un colţ, un pinguin vinde... îngheţată, iar pe malul lacului „Vaporaşul Vacanţa", cu toate pînzele sus, vă invită pe punte la o partidă de... tobogan.

Tainele lui Moş Ajun – de examene

Ieri am făcut cunoştinţă cu o persoană serioasă şi ciudată în acelaşi timp. Un bătrîn asemenea la chip cu Moş Gerilă, avînd o barbă colilie, lungă de un cot şi o căciulă ţuguiată... In plus purta o pereche de ochelari pe vîrful nasului. Mi se recomandase pe un ton grav:

— Mă numesc Moş Ajun-de-examene. Sper că ai auzit de mine!

— Da, am auzit...

Purta în mînă un registru de o grosime respectabilă, pe care mi-l arătă mormăind ursuz:

— Aici am înscrişi toţi elevii din lume... Despre oricare ştiu ce face în zilele acestea... Intre scoarţele acestea stau ascunse tainele promovaţilor, ale corigenţilor şi repetenţilor, din trecut şi prezent...

— Atunci sigur că ştii şi despre felul cum se vor prezenta unii elevi la examenul din acest an...

— Hm! Ştiu... Dar asta-i o taină...

— Inţeleg, e o taină, dar pe mine nu mă interesează decît cîteva cazuri...

— Hm! Şi care sînt acelea, mă rog?

— Intîi, un băiat. Ionescu!

— Hm, care Ionescu? Sînt atîţia în lume! Oare... stai, parcă înţeleg, e vorba mi se pare de cel din clasa a VII-a, de la Şcoala de 7 ani din Petvila...

— Da... Apoi de două fete: Berciu şi colega sa Cosma...

— Tot dintr-a VII-a...

— Mai sînt şi cei doi repetenţi, Orosz şi Gojan...

— Hm! Ii ştiu şi pe ăştia, amîndoi sînt dintr-a V-a... Hm. Cu ei e într-adevăr o poveste... Dar nu înţeleg de ce m-ai întrebat de ceilalţi, care în general ştiu că nu-s certaţi cu şcoala... Şi, cu un aer tacticos, potrivindu-şi mai bine ochelarii pe vîrful nasului, începu să-şi răsfoiască registrul ce-l avea cu el! S-o luăm sistematic. Să începem cu Ionescu... Hm, Ionescu...

Din care se poate vedea că îngîmfarea te poate face să încasezi note proaste chiar cînd ai 10 pe flanc

— Iacă-tă, l-am găsit... Ionescu, dintr-a VII-a... Băiat deştept, descurcăreţ, învaţă bine... A venit în Valea Jiului împreună cu părinţii săi din Bucureşti... Faptul că-i bun la învăţătură şi că pe deasupra e şi bucureştean l-a făcut însă să umble cu nasul pe sus... A început să cam neglijeze lecţiile şi să se ţină de năzbîtii în clasă, atrăgind după el şi pe alţi colegi... Şi asta i s-a întors împotrivă fiindcă, prezentîndu-se odată nepregătit la rusă, lîngă nota 10 i s-a pus în catalog şi un... 4 (!), iar la istorie un 5... şi cînd? Tocmai acum, cînd mai are doar cîteva săptămîni pînă la examene.

Aviatoarea ...plîngăreaţă

— Ştii, Berciu are un vis frumos. Vrea să se facă aviatoare. Asta i-a şi făcut pe colegii săi s-o numească încă de pe acum „Aviatoarea". Ştie oricine însă că aviatorii sînt oameni dîrji, oţeliţi, fără teamă de a înfrunta tăriile... Şi apoi, cînd va fi ea mare, curajul unui aviator va trebui să fie dublu, pentru a şti să mînuiască aparatele de zbor chiar spre Lună sau poate spre Marte... Tare mi-e teamă însă că Berciu n-o să poată zbura dacă n-o să-şi călească voinţa, dacă n-o să lupte să-şi învingă timiditatea care o cuprinde uneori la ore, mai ales cînd sînt inspecţii... Că timiditatea ei e atît de mare, încît uneori e gata să plîngă cînd e scoasă la tablă, deşi a învăţat, ştie lecţia... Mai mult curaj la lecţii, să încerce a se stăpîni — doar n-o să plîngă şi la examene! — şi cînd a izbutit, să ştii că o să stăpînească şi avionul!

Nu poţi fi harnică şi ...domnişoară în acelaş timp

— De colega ei Cosma, hm! ce să spun, e bună elevă. Cred că n-o să mă facă de ruşine la sfîrşitul anului, deşi era gata-gata s-o facă la orele practice, de muncă în atelier... S-a pus problema să ia un cleşte în mînă, să lucreze... Atunci ea a sărit cît colo... „Nu, eu nu lucrez cu cleştele, să nu-mi stric unghiile! Mama acasă nu mă pune să lucrez..." Mi-a fost ruşine cînd am auzit vorbele ei: doar fără muncă n-am putea trăi pe pămînt... Am aflat de curînd că de aceasta şi-a dat pînă la urmă şi ea seama. Colegii însă n-au încredere în ea şi au poreclit-o „Domnişoara". Cred că n-o mai fi mult şi porecla i se va schimba în „Hărnicuţa".

Repetenţii cu pretenţii

— Cu cei doi repetenţi dintr-a V-a v-am spus că e o poveste... Şi Orosz şi Gojan, deşi nu stau prea strălucit cu notele, nu-şi prea bat capul cu învăţatul, pe lîngă asta sînt şi obraznici...

Vin doar la orele cînd ştiu că nu sînt scoşi la lecţii şi atunci zboară cu gîndul... în lună. Şi-apoi sînt şi oameni cu pretenţii... Vor să treacă neapărat clasa şi cînd primesc vreo notă proastă fac atîta scandal de ţi-i lehamite...

...Moş Ajun-de-examene îşi curmă spusa. La fel de tacticos cum deschisese registrul, îl şi închise, luîndu-şi ceremonios rămas bun de la mine.

IRIMIE STRAUŢ

La încheierea paginii:

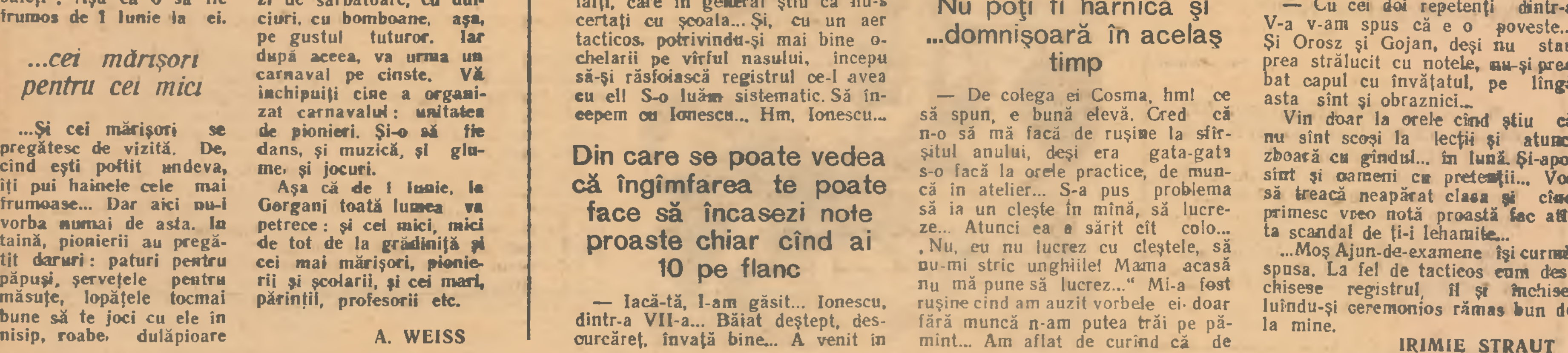
● BACAU. La Şcoala de 7 ani nr. 9 a luat fiinţă o orchestră. Hérşcovici Paul, Chivu Sorin, Stern Mundy sînt cei mai harnici. Pentru serbarea de sfîrşit de an ei pregătesc, în afara cîntecelor pionereşti, şi „Idila licuricilor" de P. Linke şi „Cîntec popular spaniol".

● GALAŢI. La Şcoala medie nr. 3 s-a înfiinţat „Colţul examenelor". Aici se află cutia cu întrebări, gazeta de perete la care tovarăşii profesori dau sfaturi, aici au loc diverse întîlniri care au ca temă: „Alegerea profesiunii".

● COM. PIETROŞIŢA, raionul Pucioasa. In clasa a VII-a s-a întîmplat un accident, ne scrie Ilie Anca. Un coleg al nostru şi-a fracturat un picior. Pentru a nu rămîne în urmă, noi i-am scris lecţiile pe maculator, i le-am dus la spital, iar acum el se prezintă la examen alături de noi.

● COM. GRECI, raionul Măcin, regiunea Galaţi. Prietena noastră Sava Ioana ne scrie ca au organizat o expoziţie foarte frumoasă. Au fost expuse şerveţele, ştergători de papură, sticle îmbrăcate, coşuleţe. Ceea ce a atras mai mult vizitatorii a fost „mobila". Ion Matei a făcut un pat, o masă, 2 scaune, iar fetele au făcut o saltea, un cearşaf şi o faţă de masă.

● COM. VALEA DRAGANULUI, raionul Huiedin, regiunea Cluj. Zilele trecute, ne scrie Bişteş Vasile, am terminat construirea unui teren de oină şi a unuia de volei. Acum am format şi echipele şi nu ne rămîne decît... să-i facem inaugurarea.

CA FLORILE IN MAI...

Cu 20 de ani în urmă, un ministru burghez, de profesie medic, a fost nevoit să recunoască în scris: „Jumătate din oamenii care mor în țara noastră sînt copii". Era un adevăr tragic: în primul an de la naștere, 165.000 de copii mureau din pricina mizeriei. Foamea, frigul, analfabetismul străjuiau ca niște umbre dureroase drumul spre viață al copiilor de muncitori și țărani. Și încă înainte de a păși în adolescență, trupurile slăbite de lipsuri erau înșfăcate și exploatate nemilos de fabricanți, de moșieri, de chiaburi. Legile interziceau, chipurile, angajarea copiilor sub 16 ani. Minciuni! Un singur fapt din alte mii asemenea vădește adevărata situație: la fabrica de sticlă din Turda, numeroși copii de 12-13 ani lucrau cîte 14 ore, în schimbul de noapte. Meseria de suflător, practicată în condiții inumane făcea ca în puțină vreme plămînii acestor copii să se transforme în zdrențe însîngerate.

A rămas undeva, departe, amintirea neagră a acelor vremuri. Ca florile în mai cresc azi copiii patriei, sub lumina caldă și binefăcătoare a vieții noi. Partidul, care cîrmuiește spre socialism țara noastră, întreg poporul muncitor făuresc cu drag mereu alte și alte bucurii pentru tinerele vlăstare.

Zeci și sute de școli noi s-au clădit pe meleagurile patriei, pînă în cele mai îndepărtate cătune. Lumina lor albă se înfrățește cu lumina slovei, cu lumina din sufletele celor mici, care sorb adevăruri din carte, sub privegherea caldă a profesorului. Prin sălile de marmură ale palatelor unde odinioară își plimbau îngîmfarea și nerozia vlăstare de regi și boieri, răsună azi rîsul zglobiu, de argint, al sutelor și miilor de copii cu cravată roșie, copiii oamenilor simpli. Palatele acestea ale pionierilor sînt stupuri de voioșie, în care se țes cîntece și jocuri, ateliere unde dibăcia mîinilor mici prinde zbor pentru mai tîrziu. Iar lunile cu soare de chihlimbar ale verii, ale vacanței, aduc cu ele copiilor patriei încîntarea zilelor de tabără. Și copiii se desfată cu aerul tare, tocmai sus în creștet de munți ori se înfășoară cu nesaț în dantela valurilor, la țărmul mării fără hotare.

Nesfîrșit e colierul bucuriilor pentru cei mici. Și bucuriile acestea nasc în sufletele tuturor copiilor gînd de mulțumire și recunoștință pentru partidul părinte.

- Dacă în 1944 existau abia 920 de case ale copilului, numărul lor atinge astăzi aproape 3000.
- In întreaga țară funcționează 16.000 de școli de toate gradele, cu aproape 2.000.000 de elevi.
- In acest an, peste 200.000 de copii și 4000 de elevi își vor petrece vacanța în cele 300 de tabere amenajate pentru ei.

Copiii ceferiștilor petrec în fiecare vară minunate zile în tabăra de la Predeal.

RIUL-ALB

Numele acesta îl poartă o comună. O comună ascunsă undeva, între dealuri, la poalele munților Bucegi. Oamenii de aici, femeile și copiii, au un port de toată frumusețea. Dacă ai să întîlnești urcînd sau coborînd pe vreo coamă de deal, din părțile acelea, un băiețaș cu pantaloni albi de dimie și cămășuță în rîuri, încinsă în chimir, sau o fetiță cu iie și fotă cusută în fir de borangic, apoi să știți că sînt din Rîul-Alb. Dar nu numai după port îi poți cunoaște pe acești oameni, ci și după felul cum ai să fi primit. Domoli la vorbă și blajini, te vor pofti în casă unde te vor ospăta din inimă. Căsuțele cu încăperi împodobite în fel și chip cu țesături și cusături de mînă, o să-ți povestească de harnicele gospodine care se întrec în măiestria țesutului inei și al fuiorului de cînepă. Cu toată hărnicia, frumusețea portului și a obiceiurilor acestor săteni, ani de-a-rîndul, în regimul burghezo-moșieresc, acest sat a fost lăsat în paragină, dat uitării. Cine s-ar fi ostenit pe timpul acela să se intereseze de acest sătuc pierdut printre dealurile de la poalele munților? Cu „mila lui dumnezeu", așa cum spuneau slujbașii burgheziei și moșierimii, nu s-a reușit să se construiască nici măcar cîteva clase în care copiii să poată învăța. Dar iată că în anii aceștia cu sprijinul dat de partid și guvern, oamenii de prin partea locului au pus temelie primei școli din comuna Rîul-Alb, raionul Pucioasa.

Și astăzi, în mijlocul acestui sat de munte, se înalță impunătoare, peste celelalte case, școala, cetate a luminii. Pe lîngă celelalte realizări obținute de săteni în anii de după 23 August, întreg satul se mîndrește și cu marea clădire a școlii.

Să le urăm spor la muncă pe viit[or]

GH. NEGREA

„VRĂJITORII"

Ați turnat vreodată apă în ghiozdanul vostru? Nu? Nici să nu încercați: vă veți uda cărțile și... ce mai, iese bucluc. Eu am găsit totuș niște „vrăjitori" care confecționează ghiozdane impermeabile. Asemenea ghiozdane se fabrică la „Flacăra Roșie" din București, materialul e vinilinul iar „vrăjitorii" sînt muncitorii de aci. Unii dintre ei — cum sînt Trudy Mesinger sau Constantin Maria, — nici n-au împlinit 18 ani. Mîinile lor însă, lucrează cu atîta pricepere, încît te fac să crezi că-s meștere de cînd lumea. Acum, în preajma lui 1 Iunie, Trudy și Marioara, împreună cu tovarășii lor de muncă, au confecționat peste plan, 2000 de bucăți de ghiozdane din vinilin.

Tot aci, în secția „Vinilin", și tot în cinstea lui 1 Iunie, s-au mai fabricat 3000 de penare, (un fel de portofeluri!).

In atelierele de încălțăminte, benzile rulante sînt în plină producție. Totul vijiie, uruie, se-nvîrtește și la capătul benzii apar mereu noi și noi perechi de pantofi, sandale, ghetuțe. Foarte multe dintre ele, sînt pentru copii. Dacă s-ar aduna de aci producția pe un an de ghete, pantofi și sandale, s-ar putea încălța copiii din trei mari orașe, (să zicem București, Galați și Cluj!).

Le 1 Iunie, muncitorii de aci au dăruit copiilor peste plan! — încă 1400 perechi de încălțăminte.

ȘT. ZAIDES

Jariștea este o comună ca multe altele din patria noastră. Jeriștenii însă, oameni harnici și pricepuți, și-au unit, prin 1952, petecele de vie și ogoarele într-o gospodărie mare și puternică. Astăzi, după 6 ani, colectiviștii se pot lăuda cu multe realizări. Printre acestea se numără și căminul de zi pentru copii.

Aci, în clădirea mare, cu camere luminoase și albe, sînt aduși zilnic copiii colectiviștilor. Imbrăcați în costumașe sau șorțulețe la fel, micii jerișteni petrec minunat peste zi: solarul, curtea mare și plină de flori, jucăriile și basmele tovarășelor educatoare, totul îi încîntă pe micii locatari.

Priviți-i în fotografie: cît de preocupați sînt de jocul lor în nisip! Astăzi fac canale în pulberea fină de piatră, mîine, cine știe, vor iriga ogoarele pe care le muncesc părinții.

PENTRU PACE

„Ochii aceştia au văzut moartea atomică". Cu aceste cuvinte îşi începe ziarul francez „L'Humanité" dramaticul reportaj despre supravieţuitorii Hiroshimei. Cuvinte care spun totul, fiindcă din pupilele celor care au văzut atunci focul ucigaş, grozăvia clipei nu se va şterge niciodată. Ea va rămîne acolo mereu, ca o apă verde şi îngheţată a ultimei tăceri.

Hiroshima, la 6 august 1945. Un ocean de ruine arzătoare, urlînd sub cenuşa neagră a zării. Din cadavrele pulverizate rămăseseră numai umbrele încrustate în piatră. Moartea trăia în fiecare lucru: în fum, în rădăcini, în orbitele goale ale victimelor. Copii desperaţi îşi întindeau către nimeni mîinile mutilate.

Aşa a fost. Au pierit atunci 200.000 de vieţi. Şi astăzi mor unii dintre cei atinşi de radiaţiile atomice. O tînără japoneză, Yoshiko Murata supravieţuitoare a cataclismului (avea pe atunci 12 ani) povesteşte simplu: „De curînd mi-a murit o prietenă cu care am trecut atunci prin uraganul atomic. Ştiu că mă aşteaptă aceeaşi soartă. Dar nu asta mă îngrozeşte, ci gîndul că şi alţi copii, alţi tineri, s-ar putea să cadă pradă bombei atomice. Aceasta nu trebuie să se mai întîmple!"

Da, aceasta nu trebuie să se mai întîmple. E voinţa fermă, nestrămutată, a milioane de oameni din toate colţurile lumii. Imperialismul, militariştii din S.U.A., Anglia, Germania Occidentală închid ochii şi îşi astupă urechile, continuînd să fabrice şi să depoziteze armamentul atomic care poartă îngrozitorul păianjen nevăzut al morţii. Dar oamenii nu vor război. Oamenii au nevoie de pace pentru a construi, pentru a crea, pentru a se bucura de frumuseţile ţării, de zîmbetul senin al copiilor. Şi luptă împotriva războiului, împotriva morţii atomice. Lîngă ei, lîngă cei mari, sînt copiii, muguri de viaţă, care cresc spre soare, spre lumină. Viaţa lor e o aşteptare: a bucuriilor şi împlinirilor. Şi nu numai aşteptare: e şi faptă. Fiindcă alături de părinţi, de fraţii mai mari, copiii lumii luptă pentru pace. Luptă după puterile lor, dar cu curaj, cu ardoare.

In Uniunea Sovietică, în celelalte ţări socialiste, copiii învaţă sîrguincios, se pregătesc pentru marile creaţii şi construcţii ale viitorului paşnic. In ţările capitaliste, copiii îşi ajută părinţii în lupta pentru un trai mai omenesc. In alte ţări, cotropite de colonialişti, copiii luptă alături de cei mari pentru libertate, săvîrşind adevărate fapte de eroism. Şi faptele tuturor copiilor lumii se înmănunchează într-un şirag minunat, într-un cîntec închinat vieţii, viitorului paşnic.

TORŢA VIE

Mulţi ani a durat războiul criminal pe care colonialiştii francezi îl dezlănţuiseră împotriva poporului vietnamez, care îşi apăra libertatea. In decursul luptelor, soldaţii şi partizanii vietnamezi au dat dovadă de un eroism fără seamăn, înspăimîntîndu-i pe cotropitori prin curajul lor. Mulţi dintre ei au pierit glorios, cu arma în mînă. Printre cei căzuţi pentru libertate se numără mulţi copii. Numele unuia dintre aceşti copii, partizanul De Van Tam, va rămîne veşnic în amintirea poporului vietnamez.

De Van Tam era fiul unui muncitor căzut şi el în lupta cu ocupanţii. La izbucnirea războiului, băiatul se afla la Saigon şi era adesea văzut pe străzile oraşului vînzînd alune prăjite. Era însă numai o îndeletnicire pentru ochii duşmanului. De fapt, el culegea informaţii despre mişcările şi poziţiile ocupanţilor şi adesea participa la distrugerea unor obiective strategice. Odată, De Van Tam a primit misiunea de a incendia un depozit de benzină. Pe cînd urca scările depozitului, o santinelă l-a zărit şi a dat alarma. De Van Tam nu mai avea timp să ajungă la rezervoare. Dar nu şi-a pierdut cumpătul. Intr-o clipă şi-a stropit hainele cu benzină, le-a dat foc şi s-a aruncat — torţă vie — în mijlocul depozitului care a sărit în aer.

Niciodată nu vor uita oamenii viaţa aceasta tînără care s-a mistuit pentru libertate.

GREVĂ LA ORIANI

Deseori, muncitorii italieni intră în grevă pentru a-şi cuceri drepturile furate de capitalişti. Copiii acestor muncitori au o pildă vie de curaj, de dîrzenie în lupta pentru un trai mai bun, pentru pace. Şi nu o dată au păşit ei în stradă, la demonstraţie, fie alături de părinţii lor, fie singuri, pentru a protesta împotriva pregătirilor de război, pentru a sili autorităţile să le satisfacă diferite revendicări.

Iată un singur fapt: în localitatea Alfredo Oriani, copiii italieni învaţă de multă vreme în nişte subsoluri întunecoase, reci, cu pereţii roşi de igrasie. Ani în şir, oficialităţile promiseseră: „In curînd vom construi o şcoală nouă". Dar promisiunile au rămas vorbe goale. Şi într-o zi, copiii n-au mai putut răbda minciuna şi condiţiile grele în care învăţau. Au declarat grevă şi nu s-au mai dus la cursuri iar a doua zi au ieşit cu toţii în stradă, manifestînd în faţa primăriei. In fruntea coloanei, copiii purtau o placardă uriaşă pe care scria: „DOMNILOR DE LA PRIMARIE, NE-AŢI INŞELAT! NOI AM RAMAS TOT IN PIVNIŢA!"

Primarul şi notabilităţile oraşului turbau de furie. Imediat au trimis jandarmii să-i împrăştie pe manifestanţi. S-au iscat ciocniri între elevi şi poliţie. Şi în sufletul „cîrmuitorilor" acelora s-a strecurat teama. Teama de această tînără generaţie care ştie ce vrea, care ştie să lupte pentru a-şi apăra drepturile şi care se va opune dîrz încercărilor de a tîrî în război poporul italian.

HOTĂRÎREA LUI CIAN-IUN-SEN

Provincia Tzeansu, aşezată în inima Chinei, e la mii de kilometri depărtare de Moscova. Şi totuşi Cian Iun-sen, un pionier chinez din această provincie, are mulţi prieteni printre pionierii din capitala sovietică. Fireşte, din pricina distanţelor, nu pot sta de vorbă decît prin scris. Dar asta nu-i împiedică să-şi împărtăşească preocupările, năzuinţele, bucuriile şi gîndurile de viitor, ca şi cum ar locui pe aceeaşi stradă. De curînd, discuţia lor „poştală" a ajuns la un lucru care-i frămîntă îndeosebi: „Ce meserie ne vom alege?".

Cian Iun-sen s-a gîndit mult la viitoarea lui îndeletnicire. Apoi, într-o seară, a luat condeiul şi, sub floarea albă a lămpii, a început să scrie prietenilor din Moscova: „...eu m-am hotărît: mă fac militar. Urăsc războiul, cu toate distrugerile şi grozăviile lui. Am citit multe cărţi sovietice despre Marele Război de Apărare a Patriei şi ştiu cît de preţioasă e pacea şi cîte jertfe s-au dat pe fronturi. Astăzi însă mai sînt unii care ameninţă pacea lumii, îndreptînd tot felul de uneltiri împotriva ţărilor socialiste. Pentru ca acei uneltitori să se teamă de tăria ţărilor socialiste, pentru ca grozăviile războiului să nu se mai repete, eu am luat hotărîrea de a deveni militar".

Alături de părinţii lor, sute de copii ai oamenilor simpli din Anglia participă la demonstraţiile pentru pace.

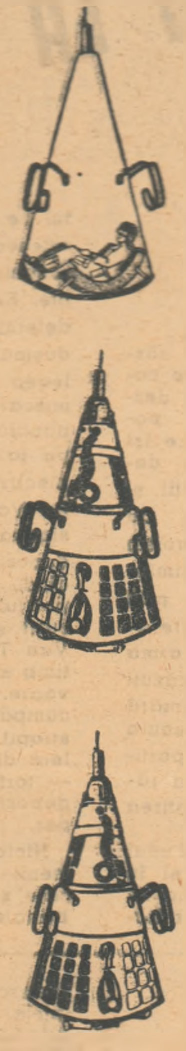

SATELIŢII

Ei sînt cercetaşii, înarmaţi cu aparate de măsură şi transmiţătoare radio, care ne comunică ceea ce se petrece în faţa lor, a primei linii de avangardă a ştiinţei.

Pentru a îndeplini acest rol, sateliţii sînt adevărate laboratoare. Ei cuprind zeci de aparate din cele mai fine, mai precise şi mai perfecţionate. Fiecare nou satelit lansat reprezintă un progres faţă de înaintaşii săi, iar măsura acestui progres ne-o dau diferenţele observate de la un satelit la altul, de la o lansare la alta. Este greu să arăt aici toate cuceririle ştiinţifice sau tehnice concentrate în al treilea sputnik. Pentru a le putea înţelege cu adevărat, este nevoie de ani întregi de studii, şi poate nici aceştia nu sînt de-ajuns, căci este vorba de o mulţime de domenii diferite ale ştiinţei. Aceste domenii se întind de la miliarde de ani lumină, din adîncurile universului unde se nasc razele cosmice, şi ajung pînă la păturile superioare ale atmosferei, pînă la straturile ionizate, la cîmpul magnetic, la cauzele fenomenelor meteorologice. Ceea ce ne înflăcărează însă imaginaţia sînt perspectivele pe care noul satelit le deschide călătoriilor cosmice.

Cînd citim cifrele care arată greutatea satelitului, trebuie să ne gîndim că ele se datoresc în primul rînd rachetelor cu care a fost lansat. Ele trebuie să aibă o putere uriaşă pentru a putea ridica şi arunca pe orbită asemenea proiectile. Dimensiunile rachetelor sînt impresionante. Inchipuiţi-vă conul — satelit de 3,5 m înălţime instalat în vîrful unui tren de rachete mai mare decît Palatul Telefoanelor din Bucureşti! Insăşi rachetele sînt adevărate uzine, în care, în cîteva minute, se produc cantităţi de energie ce-ar putea încălzi oraşe întregi. Total funcţionează cu o precizie de ceasornic, fără greş.

Frig şi căldură pe sateliţi

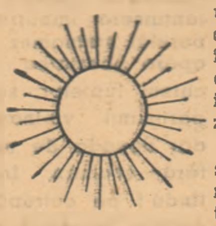
Un aparat delicat, un organism animal sau uman nu pot funcţiona decît la o temperatură cît mai constantă, cît mai moderată. In spaţiul interplanetar însă este în acelaşi timp şi foarte frig şi foarte cald. Partea bătută de soare a satelitului se încălzeşte la mai mult de-o sută de grade, cea umbrită se răceşte la mai mult de-o sută de grade sub zero. În satelit va fi frig sau cald? Nici una, nici alta. Temperatura va fi menţinută automat la valoarea necesară. Ventilatoare amestecă aerul din toate părţile satelitului, încălzind părţile reci, răcind părţile calde. Este nevoie de „calorifer" în satelit? Nu, căci soarele furnizează căldura necesară. Nu este nevoie nici de frigorifer, căci putem răci satelitul trimiţînd căldura în spaţiul inconjurător. Pentru prima oară a fost prevăzut un astfel de sistem în al treilea satelit. Satelitul III îşi poate schimba „hainele", tot aşa cum noi ne îmbrăcăm vara în alb şi iarna în culori închise. Atunci cînd pe satelit este prea cald, în ferestruicile sale dinspre soare apar plăci albe, lucioase, care resping căldura. În acelaşi timp, în partea umbrită, apar plăci negre care radiază căldura, răcind satelitul. Dacă în satelit se face prea frig, dispozitivele automate pentru controlul temperaturii execută operaţia inversă: pe partea dinspre soare, satelitul „se îmbracă în negru", iar pe partea umbrită, el se îmbracă în alb.

Soarele dă curent electric

Pentru prima oară, satelitul III nu este bazat numai pe curentul furnizat de bateriile chimice. După consumarea acestora, aparatele de radioemisie vor continua să funcţioneze cu ajutorul luminii solare transformată în curent electric de către elemente cu siliciu. Desigur, în viitor, sateliţii se vor alimenta numai cu energie solară, economisind astfel greutatea bateriilor, în locul cărora se va putea îmbarca echipament sau chiar oameni în plus.

Un om pe satelit

Un ritm de progres atît de rapid, care numai în 7 luni de zile poate să treacă de la un satelit de 80 kg la unul de 1327 kg, ne garantează că în scurt timp vom putea vedea un satelit cu pasageri, iar apoi, racheta care va zbura spre Lună, spre Marte...

Dar să ne întoarcem la sputnik III. Greutatea şi volumul său ar permite cu uşurinţă adăpostirea unui om.

Motivul pentru care satelitul încă nu poartă un om este faptul că nu ne putem permite riscuri inutile. Toate aparatele trebuiesc perfect puse la punct, încît prima călătorie a unui om pe un satelit să fie cît se poate de sigură. Experienţa cu cîinele Laika a dovedit că tehnica a intrat pe drumul rezolvării acestor probleme şi că pe un satelit se pot asigura în condiţiile tehnice actuale cele necesare vieţii: aer, apă, mîncare, temperatură, protecţie faţă de pericolele spaţiului cosmic. Mai trebuie rezolvată încă problema readucerii satelitului pe pămînt.

Viitoarele nave interplanetare se vor alimenta cu căldură şi electricitate de la soare, iar astronauţii îşi vor aminti cu drag de sputnik III, pe care s-au experimentat pentru prima oară aparatele şi dispozitivele care le-au făcut posibilă călătoria.

Ing. A. SCHWARTZ

Cîţiva din „eroii" cu care s-au prezentat la Festival păpuşarii din Galaţi.

La Festivalul teatrelor de păpuşi

Sub cerul înstelat sclipeau lumini multicolore. Flaşneta îngîna un cîntec monoton. Papagalul oferea bilete în care îţi puteai citi „norocul". Căruţa cu oale de lut îşi aştepta cumpărătorii, iar la vechiul han muzica şoptea un cîntec vechi. La bîlci puteau fi văzuţi Vasilache şi Marioara, păpuşile atît de bine ştiute care au încîntat copilăria bunicilor noastre...

Iată numai un colţ din „bîlciul" care a avut loc sîmbătă seara în grădina Teatrului Ţăndărică.

Vreţi să cunoaşteţi cîteva din succesele echipelor participante la Festival?

● Teatrul Central de Păpuşi din Moscova, de sub conducerea lui Obraztov, care a interpretat cu deosebită măiestrie spectacolul „Un concert neobişnuit" a fost îndelung aplaudat.

● Recitalul lui Ioseph Pehr (Cehoslovacia) care s-a prezentat pe scenă cu păpuşile Pepicika şi Fifinca, s-a bucurat de un deosebit succes.

● Mehr. R. Contractor — delegată la Festivalul teatrelor de păpuşi — a povestit o legendă indiană despre cum s-a născut marioneta...: „Se spune că un meşter a cioplit din lemn o păpuşă atît de nostimă încît zeul Siva trecînd pe acolo şi plăcîndu-i, a însufleţit-o. Dar Siva plecă şi păpuşa rămase ca mai înainte. Meşterul legă membrele şi capul păpuşii cu sfori şi cu ajutorul lor o făcu să se mişte. Păpuşa prinse viaţă şi începu să ţopăie".

E. D.

FILME

„Zboară cocorii..."

Nu de mult, pe ecranele noastre a început să ruleze emoţionantul film sovietic „Zboară cocorii", operă cinematografică ce demască cu o neobişnuită vigoare ororile războiului.

Acest film, vestit în clipa de faţă în întreaga lume, a cucerit Marele Premiu al Festivalului internaţional de film de la Cannes, ediţia 1958. Realizatorii săi sînt: V. Rozov (scenariul) Mihail Kalatozov (regia), S. Uruşevski (imaginea). In rolurile principale apar tinerii actori Tatiana Samoilova şi Alexei Batalov.

EXPOZIŢII

Jucării din R. D. Germană

De curînd s-a deschis în Bucureşti expoziţia „Jucării din Republica Democrată Germană".

Am parcurs sălile în care sînt expuse jucăriile. Lei, pantere, elefanţi, cămile, cîini, totul confecţionat din pluş sau argilă.

Pentru micile gospodine — garaje, telefoane albe, cade, savoniere, lenjerie de corp, maşină de cusut — într-un cuvînt, tot ce necesită grija „mamei" pentru păpuşa sa (copilul său).

Să nu credeţi cumva c-au fost neglijate pasiunile aero — şi navo — modeliştilor. Ba am să vă spun chiar c-am putut vedea cele mai diferite tipuri de ambarcaţiuni plutind în rada unui port în miniatură, după cum şi cele mai diferite tipuri de avioane.

Sau dacă de exemplu ne-am hotărît să călătorim cu trenurile electrice, n-ar fi nici un fel de greutate. Vagoane sînt suficiente, iar trenurile sînt comandate electric, foarte precis, oprindu-se şi la semnalele semafoarelor.

La închiderea Expoziţiei, Ambasada Republicii Democrate Germane va dărui o parte din aceste jucării Palatului pionierilor din Bucureşti.

N. S.

COMUNICATUL

cu privire la Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varşovia de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală

La 24 mai 1958 a avut loc la Moscova Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varşovia de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală.

La Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ au participat în calitate de reprezentanţi:

din partea Republicii Populare Albania — Mehmet Shehu, preşedintele Consiliului de Miniştri; Enver Hodja, prim-secretar al C. C. al Partidului Muncii din Albania; Behar Shtylla, ministrul Afacerilor Externe; general-maior Arif Hasko, şeful marelui stat major al armatei populare a Republicii Populare Albania;

din partea Republicii Populare Bulgaria — Anton Iugov, preşedintele Consiliului de Miniştri; Todor Jivkov, prim-secretar al C.C. al Partidului Comunist Bulgar; Karlo Lukanov, ministrul Afacerilor Externe; Petar Pancevski, ministrul Apărării Naţionale;

din partea Republicii Cehoslovace — Viliam Siroky, preşedintele Guvernului; Vaclav David, ministrul Afacerilor Externe; general-colonel Bohumir Lomsky, ministrul Apărării Naţionale;

din partea Republicii Democrate Germane — Otto Grotewohl, preşedintele Consiliului de Miniştri; Walter Ulbricht, prim-secretar al C.C al Partidului Socialist Unit din Germania; general-colonel Willy Stoph, ministrul Apărării Naţionale; Bruno Leuschner, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri; Otto Winzer, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe;

din partea Republicii Populare Polone — Josef Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri; Wladyslaw Gomulka, prim-secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez; Adam Rapacki ministrul Afacerilor Externe; general-colonel Marian Spychalski, ministrul Apărării Naţionale;

din partea Republicii Populare Romîne — Chivu Stoica, preşedintele Consiliului de Miniştri; Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Romîn; Emil Bodnăraş, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri; Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe; general-colonel Leontin Sălăjan, ministrul Forţelor Armate;

din partea Republicii Populare Ungare — János Kádár, ministrul de Stat şi prim-secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar; Endre Sik, ministrul Afacerilor Externe; general-colonel Géza Révész, ministrul Apărării;

din partea Uniunii Sovietice — N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri şi prim-secretar al C.C. al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice; A. A. Gromîko, ministrul Afacerilor Externe; mareşalul Uniunii Sovietice, R. I. Malinovski, ministrul Apărării.

Ca observatori din partea Republicii Populare Chineze au participat Cen Iun, locţiitor al premierului Consiliului de Stat şi Li Fu-ciun, locţiitor al premierului Consiliului de Stat.

Şedinţele au fost prezidate de Anton Iugov, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Bulgaria.

In conformitate cu articolul 3 al Tratatului de la Varşovia, care prevede consultări între statele participante la Tratat asupra tuturor problemelor internaţionale importante care afectează interesele lor comune, la Consfătuirea Comitetului Consultativ a avut loc un schimb de păreri asupra situaţiei internaţionale actuale. Comitetul Politic Consultativ a constatat cu satisfacţie deplina unanimitate a ţărilor socialiste participante la Consfătuire atît în aprecierea situaţiei internaţionale, cît şi a sarcinilor lor comune în lupta pentru pace şi securitatea popoarelor. Comitetul Politic Consultativ a adoptat în unanimitate Declaraţia statelor participante la Tratatul de la Varşovia, care se publică în presă.

Comitetul Politic Consultativ a ascultat raportul lui I. S. Konev, mareşal al Uniunii Sovietice, comandantul suprem al forţelor armate unite ale statelor participante la Tratatul de la Varşovia, cu privire la noua reducere a forţelor armate a ţărilor participante la Tratatul de la Varşovia şi cu privire la retragerea trupelor sovietice de pe teritoriul Republicii Populare Romîne.

Paralel cu reducerea suplimentară cu 300.000 de oameni de către Uniunea Sovietică a forţelor sale armate în 1958, fapt care a fost anunţat, statele participante la Tratatul de la Varşovia au hotărît ca, pe lîngă reducerile considerabile ale forţelor lor armate efectuate anterior, să efectueze în 1958 o nouă reducere a forţelor armate în total cu 119.000 oameni, şi anume:

Republica Populară Romînă cu 55.000 oameni, Republica Populară Bulgaria cu 23.000 oameni, Republica Populară Polonă cu 20.000 oameni, Republica Cehoslovacă cu 20.000 oameni, Republica Populară Albania 1.000 oameni. In felul acesta, ţările participante la Tratatul de la Varşovia vor reduce în 1958 forţele lor armate cu 419.000 oameni.

Comitetul Politic Consultativ a aprobat propunerea guvernului Uniunii Sovietice, pusă de acord cu guvernul Republicii Populare Romîne, cu privire la retragerea în viitorul apropiat de pe teritoriul Republicii Populare Romîne a trupelor sovietice, care se află acolo în conformitate cu Tratatul de la Varşovia.

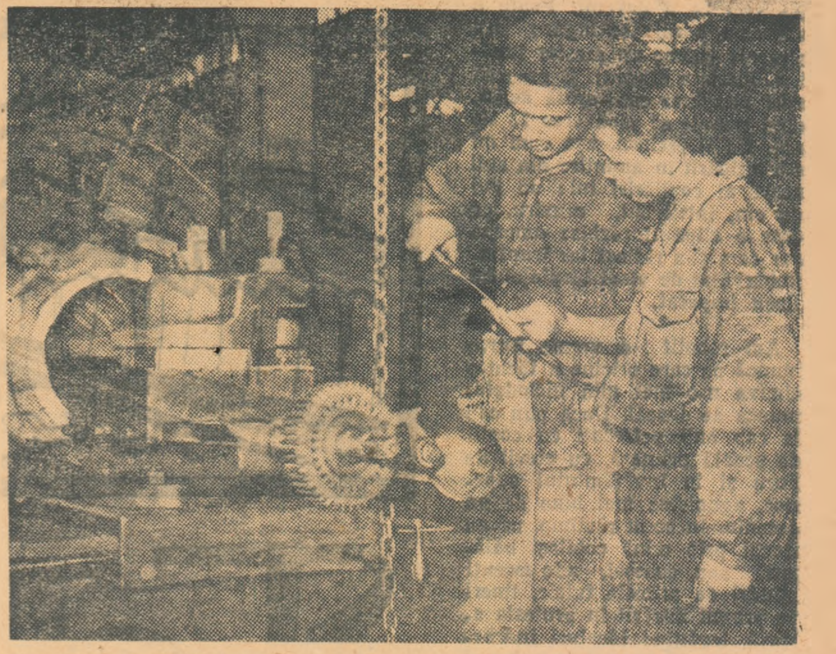
Guvernul sovietic, pe baza înţelegerii cu guvernul ungar, a hotărît să reducă, în 1958, trupele sovietice aflate în Ungaria cu încă o divizie şi să o retragă de pe teritoriul Ungariei.

Comitetul Politic Consultativ a aprobat această hotărîre a guvernului sovietic.

Au fost de asemenea adoptate hotărîri asupra unor probleme organizatorice, care se referă la activitatea forţelor armate unite ale statelor participante la Tratatul de la Varşovia.

Comitetul Politic Consultativ a hotărît să adreseze statelor membre ale Tratatului Atlanticului de Nord, (N.A.T.O.), propunerea cu privire la încheierea unui Pact de neagresiune între statele participante la Tratatul de la Varşovia şi statele membre ale N.A.T.O. Textul proiectului Pactului de neagresiune susmenţionat se publică separat.

Lucrările Consfătuirii Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varşovia au demonstrat deplina unitate, prietenia frăţească de nezdruncinat şi colaborarea ţărilor socialiste, care îşi îndreaptă toate forţele lor spre slăbirea încordării internaţionale, crearea unei atmosfere de încredere reciprocă şi de colaborare practică între toate statele, spre întărirea continuă a păcii.

Florea Dobre, elev în anul I la Şcoala profesională de pe lîngă Uzinele „Mao-Tze-Dun", ascultă cu atenţie explicaţiile tînărului său prieten şi... învăţător, strungarul Henrich Schneider

CE SĂ FIU

Şarja rapidă 1244

Dacă cineva doreşte să afle cum s-a născut şarja 1244, turnată zilele trecute la U. M. „Progresul" din Brăila, trebuie să ştie că lucrurile s-au petrecut cam în felul următor:

...Era prin iarnă, cînd pionierii din toate unităţile oraşului Brăila au pornit la întrecere pentru colectarea de fier vechi. S-au organizat întreceri între detaşamente, unităţi. Rezultatul nu s-a lăsat mult aşteptat. S-au colectat pînă la urmă 13.000 kg fier vechi.

In jurul cuptorului Martin, o delegaţie de pionieri aşteptau înfriguraţi momentul cînd se va elibera şarja lor.

Tovarăşul Ion Nicolae, secretar al Comitetului U.T.M. pe uzină, le dădea cu multă plăcere explicaţii.

Foarte curioşi, pionierii Grigore Dogărescu şi Viorica Mihalache, au cerut explicaţii asupra procesului de producţie. Din cuptor se vedeau ţîşnind limbi de foc. Copiii priveau prin sticla de cobalt cum se transformă metalul într-un lichid strălucitor.

...Era ora 15,5 minute. Metalul incandescent a început să curgă, luminînd feeric spaţiul din jur. Şarja 1244 era gata.

A urmat apoi o întîlnire prietenească. Echipa oţelarilor şi grupul de pionieri au discutat şi au făcut împreună planuri de viitor, au discutat despre alegerea meseriei. Poate că peste cîţiva ani, se vor întîlni din nou cu muncitorii din uzină, iar pionierii de azi vor fi atunci tineri utemişti, muncitori pricepuţi în aceeaşi fabrică în care s-a turnat şarja rapidă 1244.

L. BARBU
corespondent voluntar pentru reg. Galaţi

Viitorii mineri

Marţi după amiază, la clubul minier din Lupeni poţi întîlni mai mulţi copii ca de-obicei. Ce i-o fi atrăgînd aici? Să oprim unul din ei şi să-l întrebăm. Bunăoară pe Simionis Vilhelm. El e în clasa a VI-a A, la Şcoala de 7 ani nr. 1.

— Am venit la cercul tinerilor mineri, se înţelege! îmi spuse el oarecum contrariat. Am ajuns departe cu studiul. Acum avem machete de gips, smoală, lemn şi fier... Iată, aceasta-i o machetă. Pe astfel de machete studiem noi ce-i acela un puţ, un plan înclinat, un abataj cameră, un frontal. Ce-i un frontal, ştii? Despre aceasta ne-a povestit tovarăşul Bonta Nicolaie, şeful secţiei de învăţămînt de la mină... La acest cerc sîntem elevi de la toate şcolile din Lupeni şi cei mai mulţi sînt fii de mineri... Printre ei e şi Doczo Traian, dintr-a VI-a... E cel mai priceput dintre noi, tatăl său e miner fruntaş... Şi noi o să devenim mineri peste vreo 5-6 ani... Terminăm întîi şcoala elementară, apoi vom merge la profesională şi de acolo... De acolo, direct în mină.

I. STRAUŢ
corespondent voluntar pentru reg. Hunedoara

L. Sărăţeanu

Fane

Nu mai am veşti despre Fane. Nu ştiu ce a devenit. Poate e azi un harnic strungar; un straşnic şofer; un meşter textilist. Poate e student. E greu să mi-l imaginez cum arată acum, cînd trebuie să aibă vreo 23 de ani. Eu îl rechem, aşa cum mi s-a întipărit în amintire din anii aceia ai copilăriei lui: un pui de om, inteligent, mîndru, pe care o clipă îl răzbise amarul, dar care şi-a ridicat iar fruntea, îmbărbătat de visul biruinţei lui Roşu Împărat.

Am robotit o vreme într-o muncă pe care oricine a făcut-o cîndva n-o mai uită niciodată: munca de dascăl. Dacă pun cap la cap anii petrecuţi cu copiii de şcoală primară, cu elevii de liceu şi în învăţămîntul superior, agonisesc mai bine de un deceniu. In acest răstimp, mi-au trecut prin mînă copilaşi bălăiori sau oacheşei, adolescenţi mîndri de primele tuleie, tineri pe pragul intrării în profesia aleasă, legănînd idealuri îndrăzneţe. Dragi mi-au fost cei mai mulţi. Dar dacă răscolesc imaginile rămase din anii de lucru la catedră, cel mai stăruitor, mai viu — deşi mai îndepărtat în timp — îmi apare chipul lui Fane.

Un băieţaş tuns chilug, oferind astfel o ţeastă alungită cu două tăişuri. Copiii clasei a III-a a şcolii de mahala bucureşteană le proclamaseră „doi munţi despărţiţi de o vale". Ca să dovedească pe capul băiatului că ştiu ce-i aia „relief".

★

Vara, de cum pleca maică-sa la lucru, o zbughea şi el de acasă. Pe maidan se întîlnea cu ceilalţi copii şi, ţin-te! Incepea, cu cinci bile la gropiţă, cîte un „cal de prinţ, cal de împărat" sau se pornea cîte un „lapte gros" de mai mare dragul —. Iar atunci cînd vreunul izbutea să şterpelească de acasă un ciorap vechi, era raiul pe pămînt. Ciorapul, umflat doldora de toate cîrpele gunoaielor, devenea cea mai perfectă minge de fotbal. Lui Fane i se spunea „internaţionalu". Il ştia tot cartierul. „Portar" ca el, mai rar. La şcoală era un adevărat mister. Cînd învăţa? Prindea din aer, ca păsărelele cerului. Asculta explicaţiile şi, chiar peste trei luni, putea reda în întregime ce auzise. N-avea cărţi, nu cunoştea truda copilaşilor care-şi petreceau după amiezele repetînd stăruitor frazele stereotipe din manualele vremii. Limbajul lui era colorat de un humor nativ şi sănătos, de o forţă imagistică rară.

Locuia pe una din cele mai necăjite uliţe ale mahalalei. Strîmbă, desfundată, cu magherniţe prăbuşite într-o rînă. Fundătura „Cocostîrci". Dacă-l întrebai unde locuieşte, avea un clipit ştrengăresc în ochi şi răspundea cu un zîmbet ironic: „Pe bulevardul Cocostîrci".

Intr-o zi, am avut cu el o poveste nemaipomenită.

— Fane, ţi-ai făcut lecţiile?

— Da, dom'vă rog!

— Ce-am avut pentru azi la compunere?

— Despre excursia noastră la Floreasca.

— Ia citeşte!

Retrăiesc clipă cu clipă scena. Fane a ridicat caietul soios, fără coperţi, cu filele pline de pete de cerneală. Cu ochii ţintă pe pagină, a început. Citea cursiv, frumos, marcînd punctele şi virgulele. Compoziţia era caldă, personală. Un urît de alături, ştirb şi cu vocea cîrîită, s-a ridicat atunci într-o rînă:

— Dom'vă rog, Fane n-are nimic scris pe caiet. Zice aşa, din cap.

Fane nu-şi scria niciodată lecţiile. Arareori în clasă, înainte de intrarea mea izbutea să smingălească în grabă cîteva exerciţii la „artimetică". Pus să-şi citească lucrarea la compunere, a rezolvat dificultatea pe loc: a improvizat o compoziţie. Imi era grozav de ciudă pe urît că a stricat totul. Aş fi vrut să văd cum se va desfăşura „lectura" pînă la sfîrşit. Dar ce bătaie i-a tras Fane, în recreaţie, pîritorului, să nu mai vorbim. A venit la mine după aceea şi mi-a spus scurt:

— L-am făcut arşici!

— Fane, tu eşti vinovat de două ori. Intîi pentru că ai minţit cînd ai răspuns că ţi-ai scris lecţiile. Pe urmă, pentru că ţi-ai bătut colegul.

N-a schiţat nici cel mai mic gest de scuză. A aşteptat liniştit hotărîrea cu privire la pedeapsa ce i se cuvenea:

— In recreaţia viitoare jucăm ştafeta cu „a patra". Ştii că i-am provocat. Tu n-ai să joci. Ai să rămîi sus în clasă şi ai să priveşti.

Nici un clipit. Nici un crîmpei de tristeţe. Şi se dădea în vînt după „ştafetă"...

★

Dar într-o zi l-am văzut pe Fane răzbit de amărăciune. Venise iarna cruntă, prima iarnă a războiului. Cerul morocănos se prăvălise asupra oraşului nămeţit cît casa şi mahalaua sta încremenită sub zăpadă, fără un zgomot, fără o şoaptă, parcă-şi pusese degetul pe buze în aşteptarea înfrigurată a soarelui izbăvitor. Către sfîrşitul lui martie, un prestidigitator a transformat într-o noapte neaua uliţelor într-o clisă neagră-cărămizie, care se lipea de ghetele sclciate, se tîra după om, i se băga în suflet, îi otrăvea şi mai mult zilele amărîte. Un vaiet prelung, trist şi greu, ca de îngropăciune, se ridica din pieptul mahalalei. Foamea rînjea în ferestrele caselor coşcovite. Pîinea devenise doar o amintire. Se mînca mălai. Şi pentru un pumn, trebuia să stai în faţă, la băcănie, ceasuri întregi, în aşteptarea căruţei cu sacii mult rîvniţi.

Plecasem de la şcoală, în amurg. Moşu nostru, omul de serviciu al şcolii, închisese poarta în urma mea cu un mormăit morocănos:

— Poate o trece dracului şi iarna asta blestemată, şi războiul ăsta care nu se mai termină.

Am tras pînă peste urechi pălăria pleoştită; am strîns la gît trenciul umed şi am pornit, ca în fiecare amurg, lupta cu clisa mocirloasă. Cîţiva zarzări desfrunziţi întindeau peste garduri — ca cerşetorii — braţe schilodite.

Cu mare greutate am ajuns pînă la staţia de tramvai, în strada plină de larma celor ce aşteptau mălaiul. M-a izbit un plîns de copil. Era deznădăjduit. Sfîşietor. Nici n-am ridicat capul. L-am ghicit pe Fane. Curios, nu-l auzisem niciodată plîngînd. Şi totuşi am ştiut că e el...

La un copil mereu plîngăreţ, lacrimile nu impresionează. Dar Fane! El, care înghiţea pumnii cei mai tari fără să se umilească nici cu un fir de lacrimă!...

M-am apropiat cu un nod în gît:

— Ce-i Fane, de ce plîngi?

N-a răspuns. Doar o minută şi-a scos din buzunarul scurteicii largi, a mamei, în care era învelit, şi a arătat picioarele. Erau încălţate în nişte cipici de postav, găuriţi ca vai de ei. Cînd umbla — ca să nu-i piardă în noroi — îi scotea din picioare şi o lua la fugă prin mocirla îngheţată, care-l frigea pînă în inimă. Se încălţa doar cînd se oprea pentru mai mult timp. Ca să înşele frigul umed. Azi, iarna îl încovoiase...

★

Era lîngă băcan Osman bragagiul. In faţa vitrinei lui Osman îl găseam adeseori pe Fane, cînd mergeam spre şcoală. Sta ridicat pe piatra de lîngă uşă, strivindu-şi năsucul în geamul galantarului. Ce de bunătăţi avea bragagiul în vitrină! Rahat, bigi-bigi, susan, corăbioare, halviţă, dovleac, cocoşei de zahăr înfipţi în băţ... Fane privea bunătăţile ore în şir, degustîndu-le pe îndelete cu privirea, ca un rafinat cunoscător. Acuma frigul, tristeţea îl făceau să nici nu bage în seamă vechiul paradis.

— Fane, pînă vine mălaiul mai e timp. Hai cu mine.

L-am luat de mînă şi am intrat în bragagerie. O sobă mare de tuci răspîndea, odată cu căldura întăritoare, şi aromă dulce de vanilie. Am aşezat băiatul pe lădiţa de lîngă sobă. Apoi am cerut negustorului un cocoşel de zahăr. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Fane l-a contemplat prelung: un cocoş galben, cu creastă roşie, stînd ţanţoş, înfipt într-un beţişor verde. In privirea copilului s-a iscat o rază de veselie. Apoi, ascunzînd sub surtuc mica lui comoară dulce şi multicoloră, a izbucnit din nou în plîns. Picioarele îi erau vinete şi umflate. M-am aşezat şi eu pe lădiţă şi l-am mîngîiat pe faţa slăbănoagă.

— Fane, vrei să-ţi spun o poveste?

A dat din cap în semn de aprobare.

— Auzi, Fane, a fost odată, de mult de tot, un împărat mare şi puternic. Era bun ca nimeni altul şi stăpînea o ţară întinsă şi frumoasă. Roşu Împărat aşa îl chema. Şi Roşu Împărat iubea pe toţi oamenii, dar mai mult şi mai mult iubea pe copii. Atît îi iubea, încît a dat poruncă să nu existe în ţara lui copil fără ghete. Şi s-au pornit meşterii şi au făcut pentru toţi copiii ghete negre şi roşii, din piele şi talpă, şi au făcut pentru iarnă cizmuliţe cu blană pe dinăuntru, aşa că în ţara lui Roşu Împărat, copiilor nu le mai îngheţau picioarele.

— Şi puteau să se dea şi pe gheaţă? s-a interesat Fane.

— Fireşte, se dădeau pe gheaţă, făceau „oglinda" şi „opturi" şi tot felul de alte figuri.

— Atunci aveau potcoave la toc, a comentat Fane cu competenţă.

— Da, aveau şi potcoave de oţel la toc... Şi lîngă ţara lui Roşu Împărat era stăpînirea lui Verde Împărat. Intinsă şi frumoasă stăpînire. Dar tristă şi necăjită. Pentru că Verde Împărat era cîinos la inimă. In ţara lui oamenii nu aveau ce mînca şi copiii umblau iarna fără ghetuţe, cu picioarele îngheţate. Asta nu i-a fost de ajuns hainului Verde Împărat. Doritor de bogăţiile din stăpînirea lui Roşu Împărat, furios că acolo toţi copiii aveau ghetuţe, a strîns o armată mare, mare de tot, şi a asmuţit-o împotriva lui Roşu Împărat. Dase ordin să se fure toate ghetuţele copiilor.

— Şi le-a furat? a întrebat Fane cu un tremur de îngrijorare.

— Stai să vezi. Roşu Împărat, cînd a văzut primejdia, a strîns şi el armată. Veneau viteji din toate colţurile împărăţiei.

— Ca să apere ghetuţele copiilor, a strigat Fane bucuros.

— Da, ca să apere ghetuţele copiilor. Şi le-a spus Roşu Împărat: „Să-l bateţi măr pe Verde Împărat şi să duceţi ghetuţe şi copiilor din ţara lui". Aşa s-a şi întîmplat. Soldaţii lui Roşu Împărat au alungat din ţara lor armatele lui Verde Împărat şi le-au fugărit pînă pe întinderile cu picioruşe îngheţate. Şi fiecare soldat al lui Roşu Împărat ducea, aninată de ţeava puştii, cîte o pereche de ghetuţe. Cu blăniţă căptuşite, cu potcoave la tocuri... Să le dea copiilor, ca să nu le mai îngheţe picioarele şi să poată face figuri la gheţuş...

★

Trecuse timpul şi Osman dădea semne de nerăbdare. Voia să închidă dugheana. M-am uitat atent la Fane. Nu ştiu, povestea, căldura sobei lui Osman, cocoşelul de zahăr, să fi fost cauza... Dar chipul copilului radia o fericire fără margini.

— Să mergem, Fane!

Am ieşit afară în bura duşmănoasă a iernii şi ne-am spus bună seara. Plecа un tramvai din staţie. Am sărit pe platforma din spate a remorcii. Şi în timp ce mă depărtam, am privit spre grupul gălăgios adunat în faţa băcăniei. Fane sta cuminte, răbdător, la marginea grupului, ţinînd într-o mînă săculeţul în care trebuia să ducă mamei stropul de mălai cucerit, iar în cealaltă mînă, cocoşelul cu trup galben şi creastă roşie.

Frigul te pătrundea. Tina adunată pe caldarîm ameninţa să încremenească iar, sub povara unui nou îngheţ. Dar din gloata de necăjiţi chipul copilului se desprindea luminos. Privea spre mine; nu m-a văzut însă cînd i-am făcut semn cu mîna. Ochii lui scrutau o imagine minunată: puzderie de soldaţi, cu căutătura blîndă, cumpănind fiecare în ţeava puştii ghetuţe negre şi roşii, cu blăniţă căptuşită şi cu potcoave de oţel la toc... Puzderie, cît toate lacrimile de copil desculţ, vărsate în iarna aceea cruntă a războiului...

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".